

snakke med læreren om at hun ikke kom til å være med på skolen heretter på lørdager. Svetlana så da sin mor i øynene og svarte: "Men mamma, det har jeg allerede gjort, og alt er i order."

Ja, mange barn skjønner nok mer enn det vi voksne aner. Slik var i hvert fall situasjonen i Kovrov sist vinter.

Her er alle fem. Svetalans mor til høyre.

Siste dåpshøytiden var i 20. januar i år. Her ser du alle 9, sammen med pastor Konstantin.

Tiende-kalkunen

Under en togreise sammen med Else-Britt og meg forteller pastor Konstantin en helt spesiell episode som hendte i 1997 i byen Kimovka i Ukraina mens han var pastor der.

Det var en dame i menigheten som ikke ville gi tiende. Pastoren underviste både henne, Valentina, og menigheten om at tienden tilhører Gud og hans

misjonsarbeid. Valentina var fattig og man kunne jo forstå at det var vanskelig for henne. Både forstanderen og pastoren selv appellerte mange ganger til menigheten om hvor viktig det er å være trofast mot Gud, og at vi alle burde prøve Gud, spesielt med tanke på tienden. Men til tross for all oppmuntring var Valentina sta. Hun ville ikke.

En sabbat, mens hun gikk ut fra huset for å gå til kirken, oppdaget hun til sin store forskrekkelse at en av kalkunene hennes hadde klart å hoppe over det høye gjerdet og ut på gata. Pastoren som også var på vandring til kirken samme veien så hele situasjonen. Han ropte til henne: "Ser du at tienden er på vei til å løpe fra deg?". Øyeblikkelig forstod Valentina at hun hadde stått imot Guds stemme om tienden. I samme stund bestemte hun seg for å gi den tienden som tilhører Gud. Hun svarte pastoren: "Jo, jeg har bestemt meg, å gi Gud det som hører Ham til." Men hun føyde øyeblikkelig til med en bekymret stemme: "Men hvem kan hjelpe meg å få tak i kalkunen min?"

Før hun egentlig var ferdig med sitt spørsmål, kom en hund løpende. Kalkunen ble så redd for hunden at den øyeblikkelig løp hjem og hoppet over det høye gjerdet for å komme tilbake til tryggheten. Deretter forsvant hunden like fort som den kom.

Valentina kjente alle nabohundene. Men denne hunden var ukjent for henne. Overraskelsen over det som skjedde var like stor for pastor Konstantin som for Valentina.

Men de forstod begge to at det var Gud som hadde brukt litt fantasi for å lære Valentina en viktig lekse: Ikke å stå imot når Guds stemme minner oss om noe. Du kan sikkert gjette at Valentina kom overlykkelig til kirken den sabbaten, og at hun hadde noe helt spesielt å fortelle de andre!!! ○

Kjære Russlandsvenn

av Dag Norlin

februar 2005

Selv om "Kristen Russisk Litteratur" nå i løpet av året får ny ledelse, vil det ikke skje mange drastiske forandringer. Terje og Olga vil fortsette på samme måte med å hjelpe menigheter med litteratur og støtte til misjonsarbeid. Jeg håper og ønsker at alle dere som støtter KRL vil gjøre det også i fremtiden. Behovet for hjelp er uendelig. Vi ber til Gud om at dine gaver skal kunne brukes der det finnes interesserte mennesker som er mottagelige for Guds stemme.

Jeg beklager at jeg ikke gav adressen til Terje og Olga i forrige skriv. Men selv om du sender gaven til meg i Skotselv og bruker riktig kontonummer, kommer pengene inn på den riktige kontoen, og Terje og Olga får beskjed uansett. Ønsker du ferdigutfylte giroer, gi beskjed til Terje Freberg. Kontonummeret er uforandret: 0530 5288790. Her er adressen:

Kristen Russisk Litteratur
v/ Olga og Terje Freberg
Vestland Heia
1890 Rakkestad

Telefon: 69 22 34 22
Mobil: 92 8496 57
Mail-adresse er:
crl@c2i.net

Bussulykken i Sibir

KRL har sponset litteraturevangelister og menigheter i Sibir med både bøker og minibuss. Leder Vadim Liviniuk skriver følgende i en mail i januar:

Hilsen med Salme 103,4 "Han som forløser ditt liv fra graven, som kroner deg med miskunnhet og barmhjertighet."

Helt i slutten av 2004 reiste en gruppe litteraturevangelister med vår minibuss til byen Togychin. Før avreisen bad vi Gud om beskyttelse. Helt uventet begynte en av ungdommene å føle seg syk. Vi ble alle forbauset fordi *akkurat han* har aldri før vært bilsyk. Vi stoppet minibussen for å la han få noen minutters pause. Mens vi sto der på veikanten kjørte en stor buss forbi. Etter at vår lille pause var over, kjørte vi videre et stykke bak den store bussen. Det var snø på veien og derfor glatt innimellom. Plutselig så vi en større mengde folk på veien. Hva hadde skjedd? Det er sikkert en bilulykke, tenkte vi. Da vi kom litt lenger frem, fikk vi et stort sjokk! Vi så glassbiter, bildeler, døde og levende

mennesker om hverandre. Det mest forferdelige vi så, var en mann som hadde mistet sin ene arm og som lå i sitt eget blod. Han stønnet og strevde alt han orket med å få reist seg opp fra blodet, med bare en liten del av overarmen igjen. Vi i minibussen var helt forferdet og i panikk, av alt vi så.

Det som hadde skjedd var at 4 biler + den store bussen, som hadde kjørt forbi oss under vår lille pause, hadde kjørt inn i hverandre i denne ulykken. Vi kunne ikke la være å tenke på at disse menneskene sansynligvis ikke kjente Jesus som sin Frelser.

Vi forstod med en gang at *våre* liv var spart. Vi hadde jo stoppet langs veien noen minutter tidligere. Den store bussen hadde kjørt forbi oss og kjørt direkte inn i de andre bilene. Vi var spart. Ellers hadde vi sansynligvis tatt den store bussens plass, med alt hva det ville ha innebåret. Da vi virkelig forstod alvoret i dette ble vi fylt av takknemlighet til Gud for beskyttelsen, og at Gud tillot at en av oss ble syk, slik at vi tok en pause i tide. Etter at vi hadde kjørt et stykke, stoppet vi, og takket Gud

med tårer i øynene. Gud hadde beskyttet oss fra en tragedie! Det var bare minutter om å gjøre. Vi hadde opplevd Guds kjærlighet! Vi bad også for de som var skadet.

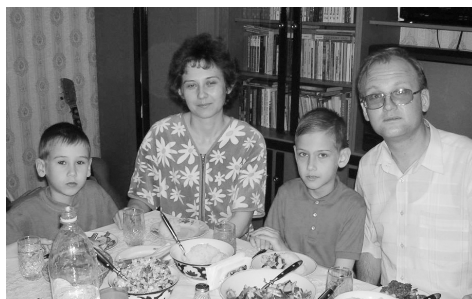
Bønn er en kraft som setter oss i forbindelse med Gud. Mens vi besøkte menneskene i Togychin med litteratur, fortalte vi flere om denne ulykken. Mange ble så rørt at de også ble fylt av tårer og kjøpte både Bibelen og andre bøker. Denne opplevelsen var sterk for oss alle.

”Be, vær våken, støt ikke Jesus fra deg og han vil velsigne, oppmuntre og beskytte deg hvor du enn går”.

Hilsen Vadim!

Dåpsfest!

Under Else-Britts og min reise i Russland sist sommer bodde vi hos pastor Konstantin og hans familie i Kovrov noen dager. De har to gutter på ca 8 og 10 år. Konstantin er en mann ledet av Gud på mange måter. Han har bl.a. avsatt hver mandag kveld til guttekveld. Da er han sammen og leker med, og leser for, sine to barn. I Hjertegodt Nytt nr 2-03 skrev vi litt om han selv og om menigheten etter vårt besøk der i 2003. Kirkebygget ble satt fyr på hele tre ganger i løpet av noen få år. De strever

fortsatt med å finne penger til en ny kirke.

Sommeren 2003 planla pastor Konstantin å ta med seg familien på en feriereise til Ukraina. I god til forsøkte

han å kjøpe togbilletter. Men jernbanen i Russland selger ikke billetter lang tid i forveien, derfor kunne han ikke sikre seg denne reisen i god tid. Da datoen kom da han kunne kjøpe billetter, ble han meget forbauset. Det fantes ingen ledige plasser. Han gikk tilbake til jernbanestasjonen mange ganger. De klarte ikke å gi han billetter. Han kunne ikke forstå dette. Skulle hele ferien gå i vasken? Han hadde jo i tillegg avtalt med en kamerat fra Tyskland om å møtes der en viss dato. Dagene og ukene gikk og situasjonen var uforandret. Nå var det juli. Han bad til Gud og sa: ”Jeg trenger en ferie, vær så snill, Gud, hjelp meg å få kjøpt billetter!” Mens han ba kom en merkelig innskyttelse. Det var liksom en beskjed, en stemme som fortalte følgende: ”Jo, dere kommer til å dra til Ukraina, men først skal du døpe.”

Etter gudstjenesten den neste sabbaten kommer Andrej frem til pastoren og sa: ”Jeg ønsket å bli døpt.” Andrej hadde lenge ønsket å bli døpt, men han hadde hele tiden hatt en slik lengsel etter å få bli døpt sammen med sin kone. Men hun hadde ikke villet enda. Nå på denne sabbaten forklarte Andrej at kona hadde opplevd en omvendelse og at begge ønsket dåp. Neste sabbat døpte pastoren Andrej og kona samtidig etter parets eget ønske. Altså *samtidig!!* Begges hoder hvilte på pastorens arm og ble senket ned i vannet i samme sekund. Litt av en dobbeldåp!

Men dette var ikke alt. Etter dåpen kom en dame ved navn Natasja til pastoren og fortalte at hun også ville bli døpt. Hun bodde i nabobyen Sysdal. Så allerede neste sabbat arrangeres det dåp ute i byens elv. Hun var gravid så denne dåpen kunne også kalles en dobbeldåp. Under dåpshandlingen regnet det kraftig. Natasja hvisket til pastor Konstantin like etter neddykkelsen: ”Du kan ikke se at jeg gråter fordi det regner så mye, men det gjør jeg. Jeg er så rørt og glad over at Gud har besvart mine

innerste lengsler og ønsker.”

Samme dag, etter gudstjenesten, kom et ektepar frem til pastoren. Mannen Victor, hadde lenge studert Bibelen med pastoren. Nå ville han fortelle at han også ønsket å bli døpt i elva. Pastoren kjente han godt og visste at han allerede hadde mange erfaringer med Gud. Der og da ble de enige om: Dåp imorgen! Søndag ettermiddag møtes menigheten ved elvekanten igjen. Nå er det ikke bare strålende sol, innbyggerne i den lille russiske byen har denne søndagsettermiddagen brukt anledningen til bading og soling. Hele stranda er overfylt av badende mennesker. Skal dette stoppe dåpen? Absolutt ikke!! Pastor Konstantin hever stemmen og forklarer for mengden at ”her skal det holdes dåp!” Han peker på stranden og viser hvor det skal foregå. Han ber folket flytte seg litt oppover. Hans myndighet og sikkerhet gjør at hans ordre blir fulgt. Når dåpskandidaten er klar og menigheten har satt seg, begynner pastor Konstantin sin tale. Nå må han bruke alle de ressurser han eier for å snakke så høyt han klarer. Over tusen mennesker er tilstede. De aller aller fleste er jo badegjester og helt uten kunnskap om et gudsforhold og dåp. Her holder pastoren en spontan og lang preken for alle badende ikke-kristne. Deretter følger dåpshandlingen. Dette gjør et mektig inntrykk på de tilstedeværende.

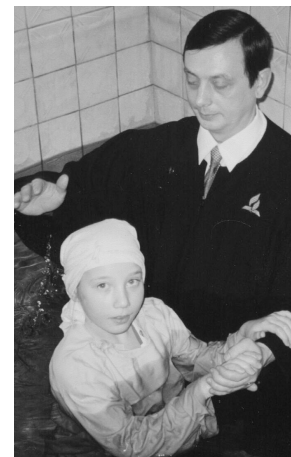
Tenk deg, tre dåpshandlinger i løpet av 8 dager! Det var mer enn pastoren kunne drømme om, selv om han i løpet det siste året hadde døpt 14 mennesker tilsammen.

Hva tror du skjedde neste dag? Jo han kunne kjøpe billetter til Ukraina! Gud hadde på en måte forhindret billett-kjøpet til etter at alle disse dåpsserimoniene var over. Med en forsinket ankomst i Ukraina, hvem tror du han møter? Jo, kameraten fra Tyskland som også hadde fått ferien sin forsinket. Sammen besøkte de en dame som de

kjente fra tidligere. Tamara, 42 år, og med hjertekreft. Hun hadde vært kristen i mange år men nå ønsket hun å bli døpt som adventist. I samarbeid med adventmenigheten på stedet kunne Konstantin døpe henne ute i et vann. Byens innbyggere fikk høre om dette og over 100 kom for å være vitne til dåpen. Sykdommen tok deretter overhånd, og hun døde bare to uker senere. De av hennes venner som så henne etter at hun døde, kunne tydelig se et smil i ansiktet hennes. Noen kommenterte: ”Ja, hun har virkelig sett engler.”

Dåp hjemme i Kovrov

Hjemme i Kovrov var det dåp den 18. januar 2004. Fem mennesker viste offentlig at de hadde tatt imot Jesus som sin Frelser. Den yngste var Svetlana, bare 14 år. Pastoren syntes egentlig at hun var litt for ung, så han spurte noen andre pastorer om råd. Da de var samlet, jenta + 4 pastorer, spurte de henne om mange ting. Det var helt tydelig at den unge jenta var moden nok til å ta denne avgjørelsen selv. Svetlana skjønte ikke helt at disse pastorene syntes hun var for ung, så etter at de hadde stilt noen spørsmål, var det hennes tur å spørre: ”Vet dere virkelig ikke det dere spør om?

Her blir Svetlana døpt.

(Akkurat som om pastorene ikke selv kjente til svarene). Moren som også tok dåp samme dag, lurte selv på om jenta var moden nok til å døpes. Moren foreslo for datteren at de først burde